

မြပုလောင်

ချစ်သွားပြီ

ဒုတိယအကြိမ်

၁၂၂၂
၁၂၂၂
၁၂၂၂
၁၂၂၂
၁၂၂၂

အခန်း (၁)

စားလို့ မဝင်

အိပ်လို့ မပျော်

နှလုံးသားပေါ်က အချစ်ဖျား

ခေါင်းထဲ၌ ပေါ်လာသော ကာရန်မရှိ၊ ကဗျာမပီ စာသားများကို ခိုင်
ယာရီစာအုပ်ထဲ ရေးချလိုက်သည်။ ။ ပြီးလျှင် စာအုပ်နှင့် ဘောလ်ပင်ကို
ကျောပိုးအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ အိတ်ထဲ၌ မွန်းကြပ်နေရှာ
သောသစ်ခွခိုင်လေးကို ထိတွေ့မိသဖြင့် ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ။

ပန်းပွင့်လေးများ သည် လန်းဆန်းနေဆဲပင်။ ငါးပွင့်သာပါသော နံ့
သာရောင်ပန်းခိုင်ကလေးဖြစ်သည်။ ။ ကျားမျက်လုံးပန်းဟု ခေါ်ကြောင်း
ကို ပန်းပေးသူ သူနာပြုဆရာမလေး ပြောပြသဖြင့် သိထား၏။

အမည်နှင့်လိုက်သည့် ပန်းကလေးများကို ငဲ့၍ မွှေးကြူလိုက်သည်။ ။
ပြီးလျှင် ထိုင်နေရာ ကျောက်တုံးကြီးပေါ်မှ ဆင်း၍ ခြေသလုံးတစ်ဝက်
အထိသာ ရှည်သော ချာလီဘောင်းဘီဖျားကို ခူးဆစ်တိုင်အောင် လိပ်တ
င်လိုက်ပြီး ချောင်းရေထဲသို့ ဆင်းလိုက်သည်။ ။

စိမ်းလဲ့လဲ့ရှိသော ပသီချောင်းတောင်ကျရေမှာ တသွင်သွင်စီးလျက်ရှိ
နေသည်။ ။ ပန်းတစ်ပွင့်ကိုခြွေကာ ရေစီးထဲချလိုက်သည်။ ။ ရင်တွင်းမှ ..

မေမေ့ကို ပြောပေးကွာ လွမ်းလှပြီလို့။ ။

နောက်တစ်ပွင့်ခြွေကာ မျှောလိုက်ပြန်သည်။ ။

ဖေဖေရေ ... အောက်မေ့လှပါပြီ။

နောက်တစ်ပွင့်

ဘွားဘွားရင်ခွင်ကို မြေးလေးတမ်းတလျက်ပါ။

နောက်ထပ်တစ်ပွင့်

လေးလေးရဲ့ သကာဆမ်းတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးက စကားချို့ချို့လေးတွေ
ကို ကြားယောင်နေဆဲပါ။

နောက်ဆုံးတစ်ပွင့် ...။

ကိုကိုဇာနည်အတွက် ...။ ဒီခံစားချက်အမျိုးမျိုးကိုပေးနိုင်စွမ်းရှိတဲ့
ကိုကိုဇာနည်အတွက်ပါ။

ပန်းကလေးငါးပွင့်သည် ကျောက်တုံးကျောက်စိုင်များကြားမှာ ကွေ့
ဝိုက်ပြီး ရှေ့ဆင့်၊ နောက်ဆင့်ရေစီးအဟု နံကြား မျောပါသွားကြသည်။ ။

ဤသည် ကို ငေးကြည့်ရင်း နိုင်နိုင်ရင်ထဲ တသိမ့်သိမ့်လေး လွမ်းဆွ
တ်မိသည်။ ။ ချက်ချင်းပင် အိမ်သို့ပြန်ပြေး၍ ဘွားဘွားရင်ထဲ ခေါင်းက
လေးတိုးဝှေ့ပြီး နွဲ့ချင်စိတ်ဖြစ်လာသည်။ ။

မျက်ရည်များက ရစ်ဝဲလာသည်။ ။

မိသားစုအပေါ် တမ်းတမ်းတတလွမ်းနေသည်။ ။

ထိုစဉ် ...

ပန်းကလေးများကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆက်ယူလိုက်သည် ကို
တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် အလွမ်းကလေးများ လွင့်ပါသွားကာ ရေထဲမှာ
ပင်တဗွမ်းဗွမ်းပြေးလိုက်ရင်း -

“ဟေ့ ... ဟေ့လူကြီး၊ ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ မဆယ်နဲ့ ၊ မဆယ်နဲ့ လေ၊ တယ့်နှယ်ဟာလဲ”

လူကြီးက မကြားသလိုလိုနှင့် ပန်းများကို စိမ်ပြေနပြေဆယ်ယူပြီး လက်ဖဝါးပေါ်တင်ကာ ယုယုယယပင် ငုံ့နမ်းလိုက်သေးသည်။ ။

“ဒါ ... ဒါ ခင်ဗျားကြီး ဘာလုပ်တာလဲ၊ နိုင်နိုင်မျှောလိုက်တဲ့ ပန်းတွေကို”

လူကြီးအနားသို့ ရောက်သည် နှင့် ဒေါသဖြင့် နိုင်နိုင်မေးလိုက်သည် ။ လူကြီးက အေးဆေးစွာဖြင့် -

“မင်းမြင်တယ်မဟုတ်လား၊ ပန်းတွေကို ငါဆယ်လိုက်တာလေ”

“မြင်သားပဲ၊ မြင်လို့ မေးတာပေါ့၊ ခင်ဗျားကြီး ဘာဖြစ်လို့ သူများ ပန်းတွေကို ဆယ်ရတာလဲလို့ မေးတာ”

နိုင်နိုင်အသံမှာ မကျေနပ်စိတ်ကြောင့် ကျယ်လောင်လာသည် ။ သို့သော် လူကြီးက ခပ်အေးအေးပင်။

“မင်းကကော ဘာဖြစ်လို့ မျှောရတာလဲ”

“ဟာ အရစ်ရှည်တယ်၊ ဒီကမေးတာအရင်ဖြေ”

“မဖြေဘူးဆိုရင်ကော”

အသည်းယားစရာကောင်းလွန်းလှသည် ။ မြင့်မားသော အရပ်ကြီးက မိုးနေသဖြင့် လူကြီးကို မော့ကြည့်ပြီး စကားပြောရသည် ကိုကပင် လွန်လှပြီ။

“မဖြေနိုင်ရင် နိုင်နိုင်ပန်းတွေ ပြန်ပေးပေါ့”

“ရေအဆုံး ကုန်းတစ်ဝက်တဲ့ ၊ ရေထဲမျှောလာတဲ့ ပန်းဟာ မင်းအတွက်

က် ဆုံးရှုံးသွားပြီ၊ မင်းပန်း မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဟ မာလှချည်လား၊ ခင်ဗျားကြီး ဘယ်လိုလူလဲ”

“မင်းလိုပဲပေါ့၊ ပခုံးနှစ်ဖက်ကြား ခေါင်းပေါက်တဲ့ လူလေ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းလိုတော့ မထူးပါဘူး”

အနာပေါ်တုတ်ကျသွားသကဲ့သို့ နိုင်နိုင် ဆတ်ဆတ်ခါ
ဒေါသထွက်သွားပြီး ...

“ခင်ဗျားကြီး လွန်တယ်နော်၊ ပေး ကျုပ်ပန်းတွေ ပြန်ပေး၊ ပြန်မျှောပစ်မယ်”

“အဲဒါကြောင့် မပေးချင်တာ၊ ဟေ့ ဒီမှာ ချာတိတ်၊ ပန်းဆိုတာ မိန်းမတွေရဲ့ ဆံထုံးနဲ့ အထိုက်တန်ဆုံးပဲကွ၊ အကျိုးမဲ့သက်သက် ရေစီးနဲ့ မျှောလိုက်တော့ မြေပြန့်ရော က်သွားမယ်၊ အဲဒီတော့ ဒီပန်းလေးတွေဟာ သစ္စာမဲ့တဲ့ မိန်းမတွေရဲ့ လက်ထဲရောက်သွားမယ်၊ ဒါကို ကျုပ်လက်မခံနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့ တောင်ပေါ်မြေက ပန်းတွေ သစ္စာမဲ့တဲ့ မိန်းမတွေရဲ့ လက်ထဲ မရောက်စေရဘူး”

နာကျည်းခြင်းများ စွက်ဖက်ကာ ပြောလိုက်သော
လူကြီးကိုကြည့်ပြီး နိုင်နိုင် လှောင်ပြီး - ပြုံးလိုက်သည် ။

“ဟာ ... ခင်ဗျားကြီးကို အကောင်းမှတ်နေတာ၊ လက်စသတ်တော့ လူကြောင်ကြီးပဲ၊ ကြောင်တယ်ဗျာ၊ မြေပြန့်မှာ သစ္စာမဲ့တဲ့ လူရှိသလို တောင်ပေါ်မှာ ကော မရှိဘူးလား၊ ဝါးလုံးရှည်နှင့် သိမ်းကျုံးရမ်းတဲ့ စကားမပြောနဲ့၊ ခင်ဗျားခေါင်းကွဲသွားနိုင်တယ်”

“ကျုပ်နားမလည်ဘူး၊ ကျုပ်နားလည်တာက ကျုပ်ဆီမှာ ပွင့်တဲ့ ပန်း...၊ ကျုပ်တို့ မြေရဲ့ မြေဩဇာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လူကြီးသည် သူ့လက်ထဲမှ ပန်းများကို ခြွေမှုကာ
မြေပြင်ပေါ်သို့ လွှတ်ချပြီး တောစီးဖိနပ်ကြီးနှင့် ထပ်ဆင့်နင်းလိုက်သည်
။

နိုင်နိုင်ရင်ထဲ ဆတ်ဆတ်ခါ နာကျင်သွားပြီး ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ကာ ဟစ်
အော်ကျိန်ဆဲလိုက်သည် ။

“လူရိုင်းကြီး၊ ခင်ဗျားကြီးသေမှ မြေဩဇာဖြစ်၊ ကျုပ်ပန်းတွေကြေသ
လို ခင်ဗျားကြီး အသည်းနှလုံးပါ မွေ့ကြေပါစေ”

“ဟတ် .. ဟား .. ဟား .. ဟာ ..”

သူ၏ ရယ်သံသည် ပဲ့တင်ထပ်ကာ ရေစီးသံများကိုပင် ဖုံးလွှမ်းသွား
သည် ။ ဤလူကြီးကို နိုင်နိုင် ထုရိုက်ပစ်ချင်သော်လည်း မလုပ်ရဲပါ။ အရ
ပ်မြင့်မြင့်၊ ခန္ဓာကိုယ်ထွားကျိုင်းပြီး မျက်နှာခက်ထန်မာကျောကာ တစ်
လောကလုံးကို နာကျည်းမုန်းတီးဟန် ပေါက်နေသည် ။

ယခုလည်း ရယ်မောလိုက်သည် မှာ တစ်လောကလုံးသူတစ်ယောက်
တည်းရှိနေသည့် အလားပင်။

“ရယ် ... ရယ်၊ သေအောင်ရယ်၊ ခင်ဗျားကြီးကိုတော့
တစ်သက်မကြေပါဘူး၊ ခင်ဗျားကြီး အသည်းကြေပြီး ခင်ဗျားကြီးပါ
မွေ့ကြေသွားရင် ကောင်းမယ်”

“ဟား ... ဟား ... မင်းဆုတောင်းလည်း အပိုပဲ၊ ကျုပ်မှာ ကြေစရာ
အသည်းနှလုံးမှ မရှိတော့ပဲ”

“အရူးကြီး၊ အသည်း မရှိရင် ခင်ဗျားကြီး သေတာကြာလှပြီပေါ့”

“သေနေတာပဲ၊ ရှင်လျက်နဲ့ သေနေတာလေ”

“ဒါဖြင့် အသေကောင်ကြီးပေါ့”

“မင်း ရိုင်းလှချည်လား”

“အို့ ... ခင်ဗျားကြီးပဲ သေနေတာဆို၊ အသေကောင်ကြီးပေါ့၊ မသာကြီးလို့ ခေါ်လည်း ရတာပဲ၊ နောက်တစ်မျိုးတောင်ရသေး အသုဘ ကောင်ကြီးလို့ လေ ... နောက် ...”

လူကြီး၏ မျက်နှာသည် တင်းမာမှု လျော့ပါးသွားပြီး -

“ကိုင်း တော်ပါတော့ ပညာရှိ သုခမိန်ရယ်”

“မတော်နိုင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားကြီးက အသားလွတ်ကြီး ကျောထားတာ ကို ဒီက အရှုံးပေးရမှာ လားလို့ ပြန်လျော်ပေး၊ ပန်းတွေပြန်ပေး”

“မပေးနိုင်ဘူး၊ ပန်းတွေမျှောပြီး စိတ်ကူးယဉ်ဦးမလို့ လား၊ မရဘူး၊ ကျုပ်က စိတ်ကူးနဲ့ ရှုံးနေတဲ့ လူကို သိပ်မုန်းတယ်”

“ဘယ်သူက ချစ်ခိုင်းနေလို့ လဲ”

“ချစ်ခိုင်းလည်း မချစ်ရဲပါဘူး၊ မင်းတင်မကဘူး၊ တစ်လောကလုံး ဘယ်မိန်းမမှ မချစ်ရဲပါဘူး၊ မာယာတစ်သိန်း အပလိန်းအနန္တနဲ့ မိန်းမတွေ ကိုကြောက်လွန်းလို့ ဆလံပါပဲ၊ သွားမယ်”

မိမိအား ဆလံပေးပြီး တောပစ်သေနတ်ကို ထမ်းကာ ထွက်ခွာသွားသော လူကြီး၏ နောက်ကျောကို ကြည့်ရင်း -

“ကြွ-ကြွ- လူ့ဝှံစာကြီး၊ ခင်ဗျားကြီးတော့လား”

နိုင်နိုင်သည် မကျေမနပ်နှင့် ကျောက်ခဲတစ်လုံးကောက်ကာ ရေထဲ သို့ပစ်ချလိုက်သည် ။

“ဗွမ်း”

မြည်သံနှင့်အတူ ဂယက်များ ပေါ်ပေါက်သွားသည်။ သို့သော် ဂယက်များ သည် မကြာမီ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ချောင်းရေကတော့ စီးမြဲပင် ။ ရေစီးသံနှင့် ကျေးဌာန်အသံသာလေးတို့ သည် လွမ်းဆွတ်ဖွယ် ပျံ့လွင့်၍ နေသည် ။

ဖေဖေ၊ မေမေ၊ ဘွားဘွား၊ လေးလေးနှင့် ကိုကိုဇာနည်တို့ သည် နိုင်နိုင်ခေါင်းထဲ မရှိတော့။ အတွေးထဲသို့ မကျေနပ်စိတ်နှင့်အတူ ဝင်ရောက်လာသည် က-

“ဦးဝှစာကြီး၊ သင်းကြီးသိမယ်”

စိတ်ထဲ၌ ကြိုးဝါးရင်း ဘောက်ဆတ် ဘောက်ဆတ်နှင့် လျှောက်လာရာ-

“ဟ အဲဒါ ဆရာဝန်မကွ”

“ဟင် မိန်းကလေးပါလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သမဆေးခန်းကို အချိန်ပြည့်နဲ့ ရောက်လာတဲ့ ဆရာဝန်မကွ၊ ဒေါက်တာ ခင်နိုင်တဲ့ ”

“ခေတ်မီတယ်နော်”

“ခေတ်မီတာကိုက တစ်မျိုးလှတယ်”

နိုင်နိုင်နားနား တိုးဝင်လာသော တီးတိုးအသံများကြောင့် စိတ်အစဉ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိရသွားကာ ခြေလှမ်းတို့ ကို ပြင်လိုက်ရသည် ။ ခပ်မှန်မှန်လှမ်းလိုက်သည် ။ လိပ်ထားသော ဘောင်းဘီကို သတိရကာ ဖြေချလိုက်သည် ။

“ဒေါက်တာပါလား၊ ဆေးခန်းကပြန်လာတာထင်တယ်”

အေးမြသောအပြုံးရှင် ဆရာမကြီး ဒေါ်စောနှင်းဆီက နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ။ သူမသည် ကျောင်းမှ ပြန်လာဟန်တူသည်။ ။ အဖြူအစိမ်း ဝတ်ဆင်ထားပြီး ကြိမ်ခြင်းကလေးကို ဆွဲလျက် ဖြစ်သည်။ ။

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမကြီး၊ ဆရာမကြီးကော ကျောင်းကပြန်လာတာပါလား။”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ဒီမှာ နေရတာ အဆင်ပြေပါတယ်နော်၊ ဒေါက်တာလိုအပ်တာရှိရင် ကျွန်မထံ အချိန်မရွေးအကူအညီ တောင်းနိုင်ပါတယ်ရှင်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာမကြီး၊ ခုထိတော့ ဘာမှ မလိုသေးပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမကြီး”

ဆရာမကြီးသည် ဣန္ဒြေရှင်၏ ခြေလှမ်းမျိုးဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ။ ဤသည် ကို နိုင်နိုင်က သမင်လည်ပြန် ငေးကြည့်မိသည်။ ။

ကျက်သရေရှိလိုက်တာ။ ဆံမြိတ်မပါသော ဆံထုံးပုံပုံနက်နက်လေးတွင် နှင်းဆီဖြူတစ်ပွင့်နှင့် ပန်တင့်လှပေသည်။ ။

‘ပန်းဆိုတာ မိန်းမတွေရဲ့ ဆံထုံးနဲ့ အထိုက်တန်ဆုံးကွ’ ဟု ဦးဝစ္စာပြောသွားသည် ကို သတိရမိလိုက်၏။

မိမိခေါင်းကို စမ်းသပ်လိုက်သည်။ ။ ပလူမွေ ပလူတောင်နှင့်ကုပ်ပင် မထိချင်သေးသော ဆံပင်ကို စမ်းမိသည်။ ။ ပန်းနှင့် ဘယ်လိုနည်းနှင့် လိုက်ဖက်နိုင်ပါမည်နည်း။

တွေးကြည့်ရင်း ပြုံးစိစိဖြစ်သွားသည်။ ။

ထိုအခါ ရှေ့တည့်တည့်မှ ကရင်အဘိုးကြီးက သူ့အား ပြုံးပြသည် ဟု ထင်မှတ်ကာ ကွမ်းတံတွေးများ ပေကျံနေသော သွားများကိုဖြကာ တဟဲဟဲရယ်ပြနေသည်။ ။

နိုင်နိုင် ချော်လဲရောထိုင် သဘောဖြင့်-

“အဟဲ ... နေကောင်းတယ်နော် ဖထီး”

“အဟီ ... ကောင်းတယ်ဝေ့ ဖိုးခွါး၊ ကောင်းတယ်”

နိုင်နိုင် ဟားတိုက်ရယ်လိုက်ချင်သည်။ ။ စိတ်ကို မနည်းချုပ်တီးထားလိုက်ရသည်။ ။

အဘိုးကြီးက ကရင်လို သားဟု ခေါ်သွားသည်။ ။ ချာလီဘောင်းဘီ၊ ကင်ဖိုအင်္ကျီပွ၊ ပန့်ကေဆံပင်နှင့် နိုင်နိုင်ကို မျက်စိမှားကာ မိုးခွါးဟု ခေါ်သွားသည်။ ။

ရယ်ချင်စိတ်ကို မြို့သိပ်ထားရသဖြင့် မျက်နှာက ပြုံးဖိုးဖိုး ဖြစ်နေသည်။ ။

ရှေ့မှ ပလိုင်းကိုယ်စီလွယ်ကာ လက်ဖက်ခူးပြန်လာသော ကရင်အမျိုးသမီးကြီးတစ်စုက နိုင်နိုင်အပြုံးကို သူတို့ အား ကြည့်သော အပြုံးထင်မှတ်ကာ မျက်စောင်းထိုးသွားပြီး ကရင်လို ပြောသွားကြသဖြင့် နိုင်နိုင်မှာ မျက်လုံးအောက်စိုက်ကာ ကတ္တရာလမ်းကိုသာကြည့်ပြီး လျှောက်လာရသည်။ ။ ရယ်ချင်စိတ်တို့ က ရင်ကို ကလိ၍ ယားကျိကျိဖြစ်နေသည်။ ။ ထို့ကြောင့် လမ်းပေါ်၌ တင်နေသော ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို ကန်ထုတ်လိုက်ရင်း စိတ်ထဲ၌ မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။ ။

“အဟဲ ဒီလိုဆိုတော့လည်း လောကကြီးက ရယ်စရာကြီးပါလား အ

ဟား”

*

အခန်း (၂)

နွမ်းနယ်မွန်းသိပ်

စိတ်အားမရ

များစွာဝန်တာ

မလှုပ်သာမို့

အလွမ်းလေးတွေ မေ့နေပြီ။

ဒိုင်ယာရီရေးပြီး စာအုပ်ကို ကျောပိုးအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ ။

ထို့နောက် ဂျူတီကုတ်ကိုချွတ်ကာ အိတ်ပေါ်ပစ်တင်လိုက်ပြီး ပသီ
ချောင်းထဲ ခုန်ပေါက်ဆင်းခဲ့သည်။ ။

အေးစိမ့်သောရေ၏ ထိတွေ့မှုကြောင့် ဆေးခန်းနှင့် လူနာများကြား
ပင်ပန်းခဲ့ရသမျှ နွမ်းလျလျတို့ သည် ပြေပျောက်ကုန်သည်။ ။

ကျောက်တုံးအကြီးအသေးများ ပါးပြီး ရေသားများက ကျယ်ဝန်းသ
ည့် နေရာတွင် နိုင်နိုင်ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ကူးခတ်နေမိသည်။ ။

မောဟိုက်လာသောအခါ ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ် ခေါင်းတင်ပြီး ကို
ယ်ကို ရေစီးထဲ မျှောကာ ဖော့ထားပြီး ခေတ္တငြိမ်သက်နေမိသည်။ ။
တဒဂ်အတွင်း အမေ့အိမ်ကို သတိရမိလိုက်သည်။ ။
ရေချိုးနည်းနည်းကြာသွားခဲ့လျှင်ပင် ဟစ်အော်ကာ ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွ

ကံခိုင်းတတ်သော အမေ့အသံကို ကြားယောင်လာမိသည် ။
လွမ်းစိတ်ကြောင့် နွမ်းသွားပြန်သည် ။ မလွမ်းချင်း။ နိုင်နိုင် မလွမ်းချင်
တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ငြိမ်သက်မနေတော့ဘဲ ရေထဲ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ကူး
ခတ်လိုက်ပြန်သည် ။

ထိုစဉ်-

“အား”

နိုင်နိုင်ညာခြေထောက် မခံမရပ်နိုင်အောင် ထုံကျင်ကိုက်ခဲသော ဝေ
ဒနာ ပေါ်ပေါက်လာသည် ။ ခြေထောက်ကို နှိပ်နိုင်ရန် ရေတိမ်ရာသို့ ကူး
လာသော်လည်း ခြေထောက်က မပါချင်။ နီးစပ်ရာ ကျောက်တုံးကို
လှမ်းဆွဲလိုက်သည် ။ ရေညှိကြောင့် ချောခနဲဖြစ်သွားကာ ရေထဲသို့
လျှောကျသွားသည် ။

“အား ... အား ... ကယ်”

မဟန်နိုင်တော့ပါ။ ရေထဲနစ်သွားပြီး မွန်းကြပ်သောဝေဒနာ၊ ထိတ်
လန့်သော ဝေဒနာတို့ စုစည်းကာ မျက်လုံးတို့ သည် ပြာဝေလာသည် ။
အသက်ရှူမရတော့ဘဲ အမှောင်ထုထဲရောက်သွားသည် ။

*

အခန်း (၃)

အသက်ရှူမဝ၊ မွန်းကြပ်နေရာမှ အသက်ရှူလာနိုင်သည် ။ အသိတရားတို့ ဝင်လာတော့ ကြွက်တက် လာပြီး ရေနစ်ခဲ့သော မိမိသည် အသက်နှင့်ခန္ဓာကိုယ် အိုးစားမကွဲသေးပါလားဟု သိလိုက်ရသည် ။

မျက်စိကို အားယူဖွင့်လိုက်သည် ။ စူးရှသော အလင်းရောင်ကိုမခံနိုင်သဖြင့် မျက်စိပြန်မှိတ်လိုက်ရသည် ။ ခဏကြာမှ မျက်စိကို တဖြည်းဖြည်းပြန်ဖွင့်သည် ။ အမြင်အာရုံတို့ သည် မှုန်ဝါးနေရာမှ ကြည်လင် လာလေသည် ။

လူတစ်ဦး၏ ကျောပြင်ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။ နိုင်နိုင်မြေပြင်ပေါ်မှ အားယူထနေဆဲ။ ထိုကျောပြင်သည် ဝေး၍ ဝေး၍ သွားလေပြီ။

နိုင်နိုင်က အသည်းယားစွာဖြင့် ကုန်းအော်လိုက်သည် ။

“ဟေ့ ... ဟေ့လူ၊ နေဦးလေ၊ နေဦးဗျ”

သို့သော် ထိုကျောပြင်ကြီးသည် လှည့်မလာပါ။ နိုင်နိုင် မကျေနပ်။ မိမိအသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်ကို မြင်ဖူးအောင် ကြည့်လိုက်ချင်သေးသည် ။ ကျေးဇူးဆပ်ချင်သေးသည် ။

နိုင်နိုင် ကောင်းစွာ ထလိုက်နိုင်စဉ်မှာ ပင် ကျေးဇူးရှင်ကျောပြင်၏ အရိပ်အရောင်သည် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည် ။ စိတ်ရှုပ်စွာဖြင့် အိမ်ပြန်ရန် ခြေလှမ်းလှမ်းလိုက်၏။

“ဟေ့ ... ဟေ့ နေဦးလေ၊ ခင်ဗျားဟာတွေ ကျန်ခဲ့ပြီ”

နိုင်နိုင်ကျောပိုးအိတ်နှင့် ဂျူတီကုတ်ကို မြှောက်ပြကာ မိမိဆီလျှောက်လာသော လူငယ်တစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

နိုင်နိုင် ကြက်သေ-သေသွားသည်။ ။ ဤလူငယ်၏ သားနားချောမောသော ရုပ်ရည်မျိုးကို သူတစ်သက် မမြင်ဖူးခဲ့ပါ။ ဒေးဗစ်ကက်ဆက်ဒီ၏ ဆံပင်ပုံစံမျိုးနှင့် ဖြစ်သည်။ ။ ဒေးဗစ်ကက်ဆက်ဒီထက်ပင် လှနေသေးသည်။ ။ ရှားပါးသော အရပ်အမောင်းနှင့် ကျစ်လျစ်သော ခိုင်မာသော ခန္ဓာကိုယ်တို့ က တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းနေသည်။ ။

“ဘာဖြစ်လို့ မယူတာလဲ။ ဒါ ခင်ဗျားပစ္စည်းတွေ မဟုတ်လို့ လား။”

ဒီတော့မှ နိုင်နိုင် အသက်ဝင်လာသည်။ ။ ကမ်းပေးနေသော ပစ္စည်းများကို လှမ်းယူလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းတွေပါ၊ သေရွာပြန်ဆိုတော့ နည်းနည်းကြောင်သွားလို့ ပါ၊ ကျေးဇူးကမ္ဘာပါပဲ”

“ခင်ဗျားသိပ်ကံကောင်းတယ်၊ ရေလဲနစ်ကော ကယ်တင်ရှင်ကြီးက ဘွားခနဲ ပေါ်လာပြီး ခင်ဗျားကို ကယ်သွားလိုက်တာဗျာ၊ သူ့ကျတော့ လွယ်လွယ်ကူကူလေးပဲ၊ ကျွန်တော့်မှာ သာ .. အဟဲ”

နိုင်နိုင် သူ့စကားကို စိတ်ဝင်စားသွားသဖြင့်-

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူက ပြုံးလိုက်သည်။ ။ ပြုံးလိုက်မှ ညီညာဖြူဖွေးသော သွားစွယ်တန်းလေးများ နှင့် သွားတက်ကလေးများ ဝင်လက်စွာ ပေါ်လာလေသည်။ ။ မေးစေ့အလယ်တည့်တည့်မှ အကွဲကြောင်းလေးရှိနေသည် ကပင် ကျက်သရေတစ်မျိုးတိုးစေသည်။ ။

ကောင်ချောလေး၏ ရုပ်သွင်ကို မှ င်တက်စွာ ငေးနေမိသည်။ ။

“အဟဲ ကြည့်လှချည်လား၊ ဒီလောက်တောင်မကြည့်နဲ့ ဗျာ၊ ကျွန်တော် ရှက်တတ်တယ်ဗျ”

ရွတ်တွတ်တွတ်ပြောပုံက ကလေးဆန်သွားသည်။ ။ ရှိရှိသမျှအလှအပတွေကို သူတစ်ဦးတည်း ဒိုင်ခံယူထားသလားဟု ပင် နိုင်နိုင်တွေးလိုက်မိသည်။ ။

“ခင်ဗျားရေနစ်တော့ ကျွန်တော်က သစ်ပင်ပေါ်မှာ ”

“ဟင်”

“မဟင်နဲ့ ၊ ခင်ဗျားကို ချောင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငှက်ပစ်မလို့ ချောင်းနေတာ”

“ဒီက ဘာပြောနေလို့ လဲကွ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ၊ ခင်ဗျားရေနစ်တာမြင်တော့ ကျွန်တော်လည်း သစ်ပင်ပေါ်က ကမန်းကတန်း ဆင်းတာ လိမ့်ကျပါလေရော”

“ဘယ်နားထိသွားသေးသလဲ ချာတိတ်”

ဆရာဝန်စိတ်ကလေး ခေါင်းပြုလှလာသည်။ ။

“မထိပါဘူးဗျာ၊ ဇောနဲ့ ခင်ဗျားရှိရာကို ပြေးဆင်းလာတော့ ပြဿနာတက်ပြန်ရော”

နိုင်နိုင်စိတ်ထဲ ‘လုပ်လိုက်ဟ’ ဟု ကြိုးဝါးမိလေသည်။ ။

“အင်မတန်ညစ်ပတ်တဲ့ ကျောက်တုံးကြီးတွေဗျာ၊ ချေးမတွန်းထားကြတော့”

နိုင်နိုင်မနေသာဘဲ-

“အလို သူလက်ထက်ကျမှ ပဲ ကြားဖူးတော့တယ်”

ရေညှိတက်နေသော ကျောက်တုံးများကို သူပဲ တင်စားတတ်သည်။

“အဲ သူတို့ နဲ့ ပြဿနာတက်ပြီး ရေထဲကို ယိုးဒယားကနဲ့ ကျသွားတယ်၊ ရေနဲ့ နပန်းလုံးပြီး ခင်ဗျားကို ဆယ်ဖို့ လည်း ကူးလာရော ခင်ဗျား မရှိတော့ဘူး၊ သိန်းငှက်သုတ်သွားပြီလေ”

“အို ကြံကြံဖန်ဖန် ချာတိတ်ရယ်”

စကားတို့ ကို တစ်ဖက်သားစိတ်ဝင်စားအောင် ကြံဖန်ရွေး၍ ပြောတတ်သော လူငယ်အပေါ် နိုင်နိုင် သဘောကျသွားမိသည်။

“ဟုတ်တယ်လေဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ကယ်သွားတဲ့ လူကြီးက သိန်းငှက်ရဲ့ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်ပုံမျိုးနဲ့ ခင်ဗျားကို ရေထဲက ဆယ်၊ ကမ်းပေါ်တက်၊ ရေအန်ထွက်အောင် မှောက်ခုန်ထမ်းပြီး ခုန်တယ်၊ ပြီးတော့ ကြွက်တက်နေတဲ့ ခြေထောက်ကို နှိပ်နဲ့ ၊ ဟာဗျာ၊ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း သူ့လှုပ်ရှားပုံက မြန်တယ်၊ နောက်ဆုံးနည်းနဲ့ ခင်ဗျားကို အသက်ရှူမှန်လာအောင် လုပ်ပေးပြီး တစ်ချိုးတည်းလစ်သွားတော့ပဲ သိန်းငှက်ရဲ့ မြန်ဆန်ခြင်းမျိုးနဲ့ ပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့၊ သိန်းငှက်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်ရသလို၊ တို့ ကို မကယ်တင်နိုင်ပေမယ့်လည်း ကယ်ဖို့ အားထုတ်တဲ့ ကိုလှတောသားကိုလည်း ကျေးဇူးစကြဝဠာမက တင်ပါတယ်”

စကားကြွယ်သော လူငယ်ကို နိုင်နိုင်အသောဖောက်လိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော် လှတောသား မဟုတ်ပါဘူး၊ စကားမကုန်တဲ့ ရန်ကုန်သားစစ်စစ်ပါခင်ဗျာ၊ ရေမရောပါဘူး”

အပြုံးကလေးများ ဝေဆာကုန်သည် ။

“ကဲ ရေလည်း မရော၊ လေပဲဖောနေတဲ့ မြို့ရန်ကုန်သားရေ၊ ရေစိုစိုနဲ့ အအေးပို လာပြီ၊ ပြန်ကြရအောင်”

နှစ်ဦးသား ရယ်မောလျက် ပသီချောင်းဘေးမှ ထွက်ခွာခဲ့ကြသည် ။

“ရန်ကုန်သားနာမည်က ထက်အာကာဇော် ခင်ဗျ”

“အလဲ့ လူကလည်း ချော၊ နာမည်ကလည်း ချစ်စရာပါလား ချာတိတ်”

“ကျွန်တော့် အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်ပြီးလို့ ပဲ
မဲတောင်ပေးခွင့်ရှိနေပြီ၊ မဲပေးနိုင်ခွင့်ရှိခြင်းဟာ လူရာဝင်ပြီး လူကြီးဖြစ်
နေလို့ ကြေညာခြင်းတစ်မျိုးပဲ”

နိုင်နိုင် သူ့ဆိုလိုရင်းကို သဘောမပေါက်သေး။ နားဝေတိမ်တောင်ဖြ
စ်နေစဉ်-

“ဒီတော့ ကျွန်တော့်ကို ချာတိတ်လို့ မခေါ်ပါနဲ့ ”

နိုင်နိုင်ပြုံးမိလိုက်ရင်း...

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုလူကြီးရှင့်၊ မသိလို့ မလေးမစားခေါ်မိခြင်းကို အပြစ်မ
ယူ ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ”

“လူကြီးပီပီ သဘောထားကြီးစွာနဲ့ ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ၊ ဒါထက် စ
ကားမစပ် ခင်ဗျားနာမည်ကကော လူကြီးလို လှရဲ့ လား”

“အံ့မယ် တည့်တည့် မေးလည်း ရပါတယ်”

“ဒါဖြင့်”

“ခင်နိုင်ဇံတဲ့ ”

“ဟိုက်ရှားလဘား၊ လူဆန်းသလို နာမည်ကလည်း ဆန်းပါလား မမ ဒေါက်တာ”

“ဟာ ဒီမမဆိုတာကြီးတော့ မလုပ်စမ်းပါနဲ့ ၊ အောက်လိုက်တာ”

“ဒါကတော့ ကျွန်တော့်ပါးစပ်နဲ့ ကျွန်တော်ပဲ၊ မမဒေါက်တာကြိုက်ကြိုက်-မကြိုက်ကြိုက် ကျွန်တော်ကတော့ ခေါ်မှာပဲ”

“ဒါဆိုရင် ကိုယ်ကလည်း မင်းကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် ချာတိတ်ပဲလို့ ခေါ်မယ်”

“လေစိမ်းတွေ တိုက်တယ်ဗျာ”

“မင်းလိုပေါ့”

မျက်နှာကို ပုပ်သိုးသိုးလုပ်ပြီး နိုင်နိုင်ကို စွေကြည့်လိုက်ပုံမှာ ကလေးဆိုးသဖွယ် ဖြစ်နေသည် မို့ နိုင်နိုင် ပြုံးလိုက်မိသည် ။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုခေါ်ရမှာ လဲ”

“နိုင်နိုင်ပေါ့၊ အားလုံးက နိုင်နိုင်ပဲ ခေါ်ကြတယ်”

“ရိုသေသမှုနဲ့ အစ်မအရွယ်မို့လို့ မမဒေါက်တာလို့ ခေါ်တာကို အခေါ်မခံထိုက်ရအောင် မမဒေါက်တာက ဘာ .. ဘာ ..”

“ကဲပါ လူကြီးမင်းရဲ့ ခေါ်ပါ၊ မင်းကြိုက်သလိုသာခေါ်ပါ၊ ဦးထက်အာကာဇော်၊ ထပ်ပြီး အထွန့်မတက်လိုက်ပါနဲ့ ”

ရယ်သံလေးများ ပြိုင်တူလွင့်လိုက်ကြသည် ။

“ဪ ခြံတောင် ရောက် လာပြီပဲ”

နိုင်နိုင်က ခြေလှမ်းကို တုန့်ခနဲရပ်လိုက်သည်။ ။

“ဒါ မမဒေါက်တာ အိမ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်နေ-နေတဲ့ အိမ်ဆိုပါတော့၊ လူကြီးမင်းရဲ့ အိမ်က
ကော”

“ဟိုက်- ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ ကျွန်တော့်အိမ်က ဟိုဘက်အပိုင်းမှာ ဗျ”

မိမိတို့ လာခဲ့ရာအရပ်ကို လှည့်ကာ ညွှန်ပြရင်း ပြောလိုက်သူကြောင့်
နိုင်နိုင် ပြုံးပြန်သည်။ ။ ထက်အာကာဇော်က အပြစ်မရှိဟန်ဖြင့် -

“စကားပြောရင်း မေ့ပြီး မမဒေါက်တာနောက်လိုက်လာမိတယ်၊ ဟဲ
... ဟဲ”

“မေ့ဟန်ဆောင်ပြီး လိုက်လာတာ မဟုတ်ဘူး ပေါ့”

“တမင်တကာနဲ့ တကယ်မေ့တာပါ၊ အဟဲ”

“ကိုင်း ကိုယ်တော်၊ ရေစိုကြီးနဲ့ အိမ်အမြန်ပြန်ပြီးတော့ အဝတ်လဲ၊
ဆေးသောက်ပြီး နွေးနွေးထွေးထွေး နေလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တကယ်လို့ အခုလို ရေမစိုရင် အိမ်ထဲ အလည်ခေါ်မှာ
ပေါ့နော် ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ လှတောသား၊ နောက်ဆို ကြုံရင်ဖြစ်ဖြစ်၊
တမင်တကာပဲဖြစ်ဖြစ် လာလည်နိုင်ပါတယ်၊ အခုတော့ ပြန်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ရိုကျိုးဟန်ဖြင့် ခါးကို ညွှတ်ကိုင်းပြီး ဆတ်ခနဲ ပြန်မတ်ကာ ဆလံ
ပေးပြီး ချာခနဲလှည့်ပြန်သွားလေသည်။ ။

ချစ်ခင်စရာကောင်းသော ထက်အာကာဇော် ထွက်သွားသည် နှင့် နီ

င်နိုင်ပတ်ဝန်းကျင်၌ တိတ်ဆိတ်မှု ကြီးစိုးသွားလေသည်။ ။

နိုင်နိုင်စိတ်ထဲ မိခင်ကိုပြေး၍ အပြစ်တင်လိုက်မိသည်။ ။

“နိုင်နိုင်ကို ထက်အာကာဇော်လို ချစ်စရာကောင်းသော မောင်လေး
တစ်ယောက် ဘာဖြစ်လို့ မမွေးပေးခဲ့တာလဲ မေမေ”

*